

vil være til Gavn for Samfundets almindelige økonomiske Udvikling; ei heller skal jeg opholde mig ved, at naar man for en hvilken som helst Reformers Bedkommende vilde gaae ind paa en atomistisk Overveelse af, hvorvidt denne eller hin Del af Samfundet fortrinnsvis vilde være tjent dermed, og deraf vilde lade sig bevæge til at stemme enten for eller imod Reformerne, saa vilde al Udvikling overhovedet komme til at staa fuldstændig stille. Sigejaa lidt skal jeg komme ind paa en Under-søgelse af, hvorvidt det faktisk kan siges at være Tilfældet, at denne Reform i særlig Grad vil være til Gavn for Bybefolkningen; thi det er jo aldeles umuligt at afsætte og udmaale den Slags Ting, og der kan diskuteres derom i det Uendelige. Men jeg vil tværtimod stille mig paa det ærede Medlems Standpunkt og sige, at det er muligt, at denne Reform væsentligt vil gavne Bybefolkningen, og jeg vil da hertil yderligere føie, at hvis denne Opfattelse virkelig holder Stik, nu vel, saa vil jeg særdeles gjerne finde mig i, at man ændrer Forslaget saaledes, at Reformerne ikke i nogen særlig Grad kommer Bybefolkningen til gode. Det beror paa en fuldstændig Misforstaaelse fra det ærede Medlems Side, naar han tror, at den Bevægelse, som er reist for at faae en Toldreform, skulde være en Bestræbelse for at tilvende Kjøbstæderne eller Kjøbenhavn nogen særlig Fordel. Nei, Motivet til, at man ønsker en sliq Reform, er det, at endel af de nuværende Toldafgifter ere paalagte ufornuftigt og uforstandigt, og selv om man ikke paa nogen Maade vil tage Noget bort af de Byrder, som de indrettede Statter lægge paa Kjøbstæderne og Hovedstaden, ønsker man dog ialtfald at faae bestaaende uheldige Afgifter afløste af andre og bedre Statterformer. Der er navnlig to Afgifter, som man sætter særlig Pris paa at faae bort, Kultolden og Skibsafgiften. Det, der indvendes mod disse to Afgifter, er ikke det, at de hvile paa Kjøbstadbefolkningen, men simpelthen det, at Afgifter af denne Natur derved, at de hvile paa Næringen, paa Bedriften, hæmme Udviklingen af Virksomheder, hvorved en stor Del af Landets stadigt tiltagende Folkemængde ellers kunde finde Bestjæftigelse. Man jager Kapitalen bort; man driver den over i andre Avenuelser; man tvinger den f. Ex. til at anbringes i fremmede Statspapirer istedetfor at sættes i indenlandske Bedrifter, hvorved Befolkningen kunde faae Bestjæftigelse, og Landets naturlige Rigdomskilder vilde udnyttede. At lægge en Skat paa Kul, som er et Hjelpestof, et Middell i manges industrielle Virksomhed, er ganske det Samme, som om

man i Landbruget vilde lægge en Skat paa Saasæd, paa Gjødning eller Kvægbesætninger. (Afbrydelse.) Er der Skat paa Saasæd og paa Gjødning? Det har jeg aldrig hørt. (Stemmer: Gammelstatten!). Det er væsentlig en Prioritet; den virker paa en helt anden Maade. At lægge Skat paa Skibsfarten er det Samme som at lægge Skat paa Heste og Vogne. Det er irrationelle Afgifter, Afgifter, som ifølge deres Natur bør afløses af mere fornuftige Skatter. Men naar jeg iøvrigt ser paa de Forandringer i Toldloven, som ere foreslaaede, saa veed jeg ikke, om f. Ex. Ophævelsen af Afgifterne paa Ris, Petroleum og ligeledes paa Kaffe væsentligt ville komme Bybefolkningen til gode; men hvis dette virkelig er Tilfældet, nu vel, saa lad være at ophæve disse Afgifter. Mener man fremdeles, at en Forøgelse af Statten paa Vin, The, Frugter og Tobak ikke væsentligt vilde komme til at hvile paa Bybefolkningen, saa tror jeg, man tager feil. Og tag endvidere en Skat som den paa bairisk Öl. Man regner, at der her i Landet konsumeres godt og vel 450,000 Tønder bairisk Öl aarligt, og det er nylig oplyst, at der alene i Kjøbenhavn forbruges 217,000 Tønder bairisk Öl aarligt, altsaa næsten Halvdelen af hele Landets Forbrug. Naar vi altsaa lægge en Skat af 3 $\frac{1}{2}$ Kr. paa Tønden, saa vil Kjøbenhavn alene paa denne ene Satz komme til at betale Mere, end hele Kultolden udgjør, og næsten ligesaa Meget, som hele Skibsafgiften udgjør.

Det ærede Medlem fra Frederiksberg (Schou) har henvendt nogle Bemærkninger til mig angaaende de Udtalelser, jeg havde fremsat vedrørende Beskyttelsen. Det gaar her, saaledes som jeg i Begyndelsen bemærkede, at naar man giver sig til at drøfte Principerne, bliver man let uenig, medens man ofte i Praxis kan enes om, hvad der rettest bør gøres. Det forekommer mig, at min ærede Ven kunde have været tilfreds med, at jeg i Praxis stillede mig paa samme Standpunkt som han og tilraadede at opretholde Beskyttelsen, og at han ikke ovenikjøbet burde forlange, at jeg i Principet skulde gaa over til hans Anskuelse og erkjende Rigtigheden af, hvad han gjør Fordring paa, nemlig at det er en Ret for de Industri-drivende at forlange Beskyttelsen bibeholdt. Dette er et Standpunkt, hvortil jeg ikke kan slutte mig. Det er ikke noget Netskrav fra de Industri-drivendes Side. Det er til Nød og tildels et Willighedskrav, som man opfylder af Hensigtsmæssigheds-hensyn, men intet Andet. Det ærede Medlem bebrejdede mig, at jeg havde „haaet“